

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORNINGER.

Nr. 14.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 3. April 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Kvindebladet „Hvad vi vil“,

som fra 1ste April udgives af **De samlede Kvindeforeninger**, vil som hidtil arbejde for alle sociale Spørgsmaal, der vedrører Kvindernes Interesser. Det vil skildre Kvindens Kaar og hendes retsløse Tilstand i Samfundet. Det vil arbejde for hendes Adgang til selvstændigt Erhverv og Forbedring af hendes Kaar i økonomisk og intellektuel Henseende, for hendes politiske og kommunale Valgret, med et Ord: for hendes fulde borgerlige Ligestilling med Manden i Familien og i Staten.

Skal imidlertid vort Arbejde lykkes, maa Kvindebladet „Hvad vi vil“ udbredes i langt videre Kredse end hidtil og helst ikke savnes i noget Hjem, hvor der arbejdes for Menneskerettigheder.

For at dette kan ske, maa Kvindeforeningernes Medlemmer alle som én virke for dets Udbredelse og paa Værksteder og Kontorer, paa Systuer og i Fabrikker, alle Vegne, hvor der findes arbejdende Kvinder, gøre disse bekendt med Bladets Formaal og vinde Abonnenter til det.

Bladet bestilles paa nærmeste Posthus eller i Ekspeditionen, **Klosterstræde 22**, hvor ogsaa enkelte Numre kan erholdes.

Vore Mejsker.

Der var en Tid, da vore Mejsker her i Danmark spillede en fremragende Rolle. Det var den Gang, da Bøttemejeriet var i sin Blomstring. Da færdedes Mejsken ren og pyntelig med det store skinnende hvide Lærredsforklæde i Mælkekælderen med Myndighed og Værdighed og med enevældig Magt. Det var selvfølgelig især paa de store Herregaardsmejsker, hun traadte frem i sin anseeligste Skikkelse, men hun gik dog ogsaa igen i de mindre Mejsker — Bøndermejskerne, idet det jo ikke var saa ualmindeligt, at Bønderne sendte deres Døtre til Herregaardene for at gaa i Mejsker der et Aars Tid, og naar de saa var færdige der, gav de selvfølgelig Mejsken, naar de kom hjem til Moers Mælkekælder eller Mælkekammer.

De „holstenske“ Mejsker har virkelig baaret Mælkebruget i vort Land et godt Stykke fremad paa dets Udviklingsvej, og vi kan ikke andet end undres over, at de udrattede saa meget, som Tilfældet er, naar vi tænker paa, hvor saare lidt Theori de var i

Besiddelse af, og hvor faa de Hjælpemidler var, der stod til deres Raadighed, for at de kunde arbejde med Sikkerhed. Vi kender Betydningen af Afkøling og Pasteurisering, vi er gennem vort Kendskab til Bakteriologien bleven i langt højere Grad Herr over Mejsgeringen, end de kunde være — de Stakler, som ikke en Gang kendte Termometrets Brug under deres Syslen med Fløden, men maatte nøjes med deres Slikkepot. Men trods de ringe Hjælpemidler udfoldede disse Mejsker dog stor Dygtighed. Deres Tunge og deres Næse blev udviklet til at kende og bestemme fint og nøje. De var dygtige, de vidste og følte det selv, og anerkendtes. — Saadan var alt meget godt. Men saa begyndte Udviklingen paa Mejskeriets Omraade at tage Fart. Saa meldte først Afkølingssystemet sig. Og de smaa Bøndermejsker Smørprodukt hævede sig opad mod Herregaardenes. Og saa kom Centrifugerne, trukne ved Hestekraft, Haandkraft og Damp.

De stovte og værdige Mejsker stod stille med Skummeskeen i Haanden og saa paa alt dette her. De var forbavsede. Og

de blev end mere forbavsede ved at se Mejskerlokalerne fyldes med Mejsker af det andet Køn — Mejsker med Kasket og Bluse, Bukser og blaat Forklæde. Men de kom ikke videre end til at forbaves. De stod stille og saa paa det ny Opstyr. — Og imens rullede Tidens Hjul videre og videre, og saa en skønne Dag var Mejskerne sejlede agterud. De, der før havde været de første i Mejsgeringen, var blevene de sidste. De, der før havde været de store, var blevene de smaa. De, der før havde været bydende, maatte nu nøjes med at være de lydende. Og denne Position holder de med Glans den Dag i Dag, og hvad der er det mærkeligste, det er, at de ikke synes at føle, at de har tabt, at de er i Færd med at gaa ud af Spillet. Det er en Ære for de unge Mandfolk, at de tog fat paa Mejsgeringen, da de skønnede, at der paa dens Omraade var ny Jord at vinde for dem. Og det er en Ære for de danske Mejsker, at de i den korte Udviklingsperiode, vort Mejservæsen har undergaaet, siden de tog fat, har vidst at tilegne sig en saa høj Grad af Dygtighed, som de alt er i Besiddelse af